

Arrest

nr. 105 908 van 26 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. L.V.H., een in België verblijvende man met de Nederlandse nationaliteit, verzocht op 4 november 2009 om de afgifte van een verklaring van inschrijving voor A.D.S.V.H., een kind dat geboren is uit zijn relatie met verzoekster.

1.2. Op 5 november 2009 verzocht L.V.H. tevens om de afgifte van een verklaring van inschrijving voor J.R.T.L. en J.S.T.L., de kinderen die verzoekster heeft uit een vroegere relatie met een Braziliaanse man.

1.3. Verzoekster diende op 5 november 2009, in functie van L.V.H., zelf ook een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 13 november 2009 legden verzoekster en L.V.H. een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Essen.

1.5. Verzoekster en L.V.H. beëindigden hun relatie in november 2009.

1.6. Op 1 april 2010 diende verzoekster in functie van A.D.S.V.H., haar in België verblijvende dochter met de Nederlandse nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.7. Verzoekster diende, via een op 22 juli 2010 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 28 september 2010 werd verzoekster, als bloedverwant in opgaande lijn van A.D.S.V.H., in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deelde bij schrijven van 13 maart 2012 aan verzoekster mee dat hij overwoog om, overeenkomstig artikel 42quater, § 5 van de Vreemdelingenwet, een einde te stellen aan haar verblijf en verzocht haar om recente bewijzen aan te brengen inzake haar activiteiten in het Rijk, om een recent OCMW-atteest over te maken en om eventuele humanitaire elementen waar rekening mee diende te worden gehouden voor te leggen.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 april 2012 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 23 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [D.S.T.R.], Nationaliteit :Brazilië, [...]"

+ [D.S.V.H.A.] [...] Nederlandse nationaliteit

+ [R.T.L.J.] [...] Braziliaanse nationaliteit

+ [S.T.L.J.] [...] Braziliaanse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving in kader van een duurzame relatie met de Nederlandse onderdaan [L.V.H.] [...] op 5/11/2009. Sinds 12/3/2010 vormde betrokkene geen gezinscel meer met [L.V.H.]. Laatstgenoemde keerde op 4/2/2010 terug naar Nederland.

Op 1/4/2010 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in als ascendant van haar Nederlands kind genaamd [D.S.V.H.A.] [...]. Bij deze aanvraag legde zij een tenlasteneming voor (dd 12/11/09) door [L.V.H.], die dus enkele maanden eerder al geen gezinscel meer vormde met betrokkene en teruggekeerd was naar Nederland. Zij verkreeg de F-kaart op 28/9/2010. Sinds 1/10/2010 geniet betrokkene ocmw-steun, zo liet POD Maatschappelijke Integratie recentelijk Dienst Vreemdelingen-zaken weten. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42quater, §5

van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene niet langer voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg de F-kaart als ascendant in functie van haar minderjarige Nederlandse dochter [A.D.S.V.H.], mits tenlasteneming door (in Nederland verblijvende) [L.V.H.]. Uit het dossier blijkt dat drie dagen later (op 1/10/2010) betrokkene ocmw- leefloon ontving als persoon met gezinslast, dit tot 6 februari 2012.

Naar aanleiding van onze uitnodigingsbrief dd 13/03/2012 waarbij betrokkene werd uitgenodigd haar huidige bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, legde betrokkene een ocmw-atteest voor en een loonfiche voor de maand februari 2012.

Uit voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene sinds 1/10/2010 tot 6/2/12 ocmw-leefloon als persoon met gezinslast ontving. Sindsdien wordt betrokkene tewerkgesteld door het OCMW van Essen onder artikel 60 van de OCMW-wet. Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, zo stelt artikel 60 §7 van de OCMW-wet. Deze aanwerving geniet een maandelijks subsidie van 1.047,48 euro (bedrag op 1/2/12) van de federale overheid en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is inderdaad gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. Betrokkene valt dus de facto ten laste van het sociaal bijstandstelsel.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als ascendant overeenkomstig artikel 40bis §2 4° van de wet van 15.12.1980, en dient het verblijfsrecht te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42quater van bovenvermelde wet. Betrokkene kan zich niet beroepen op de uitzonderingsgrond overeenkomstig artikel 42quater §2, aangezien haar Nederlands kind niet schoolplichtig is. Gezien betrokkene nav de uitnodigingsbrief dd 13/3/12 geen gewag maakte van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater §1, 3° lid, is het redelijk te stellen dat zij zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan het bevel om het gron[d]gebied te verlaten.

De minderjarige kinderen [D.S.V.H.A.] [...], [R.T.L.J.] [...] en [S.T.L.J.] [...] bekwamen hun verblijfsrecht als descendanten in functie van [L.V.H.]. Aangezien laatstgenoemde sinds 12/3/2010 geen gezinscel meer vormt met betrokkenen, op 4/2/10 het Rijk verliet, en hun Braziliaanse moeder niet langer het verblijfsrecht kan behouden, dient eveneens het ve[r]blijfsrecht te worden beëindigd van de minderjarige kinderen overeenkomstig artikel 42 ter (wat [A.D.S.V.H.] betreft) en artikel 42 quater (wat [J.R.T.L.] en [J.S.T.L.] betreft).

Gezien er geen gewag werd gemaakt van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en artikel 42 quater §1 3e lid, is het redelijk te stellen dat zij in staat zijn hun moeder te vervoegen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”, van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

"De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster verwijst ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Migratie en Asielbeleid, hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht

De overheid is niet bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, niet die correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet redelijk tot haar besluit is gekomen.

-Verzoekster meent dat in casu een onderzoek naar de feitelijke situatie van het gezin volledig afwezig is.

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten (samen met haar kinderen).

De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van deze beslissing zijn zeer ernstig voor haar en de kinderen.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing niet alleen objectief incorrect is, maar daarenboven ook niet evenredig is met het belang ervan voor verzoekster. Zij heeft inmiddels samen met haar kinderen in België het 'centrum van zijn belangen' uitgebouwd en wenst zij haar leven hier verder uit te bouwen.

Het staat buiten kijf dat de tegenpartij de draagkrachtvereiste miskent door het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen met een beslissing die slechts erg summier gemotiveerd is en bovendien foute beweringen bevat; terwijl de gevolgen van deze beslissing voor verzoekster en haar gezin erg ingrijpend zijn en moeilijk onderschat kunnen worden.

Verzoekster leeft gescheiden van de Nederlandse vader van haar kind. Door de bestreden beslissing wordt ofwel het Nederlandse kind gescheiden van haar moeder als deze niet kan genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden en dient het grondgebied te verlaten ofwel wordt het Nederlandse kind noodgedwongen het grondgebied te verlaten samen met haar moeder, maar zonder haar vader.

- Verzoekster ontvangt onderhoudsbijdrage. Dit werd aan verweerster gemeld op een brief van 14/04/2012. Dit wordt niet vermeldt in de bestreden beslissing.

- Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

- Verwerende partij werd door 2 brieven dd.14/04/2012, en 5/06/2012 op de hoogte gesteld van de situatie van verzoekers doch kregen verzoekers geen enkele reactie.

- Bovendien, heeft het kind geen documenten/paspoort (daar de vader zijn toestemming weigert te geven) wat belet enige reis naar het buitenland.

- Wanneer aan de voorwaarden voor gezinshereniging niet meer voldaan is, dient DVZ eerst de uitzonderingsbepalingen na te gaan, alvorens de verblijfskaart in te trekken. Dat volgt uit arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. de RvV oordeelt dat "DVZ niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht (art. 42quater §1 Vw), maar tevens of betrokkene niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen (art. 42quater §4 Vw)". DVZ wist dat [A.], het Nederlandse kind van verzoekster, en dat verzoekster dus mogelijks onder de uitzonderingsbepaling van art. 42quater §4, 3° Vw kon vallen (omgangsrecht met minderjarig kind). Om te voldoen aan het zorgvuldigheidsbeginsel, had DVZ op z'n minst betrokkene moeten uitnodigen om

bewijzen à décharge voor te leggen (i.e. bewijs omgangsrecht met dochter). Gezien dit niet gebeurde, is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd, en wordt ze vernietigd. RvV nr 43.220 van 11 mei 2010

- Verzoekster beschikt wel degelijk over een economische activiteit en een eigen inkomen. Ze werkt onder artikel 60 van het OCMW-wet.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris [voor] Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden."

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verzoekster stelt dat verwerende partij rekening moest houden met alle elementen van het dossier en haar moest uitnodigen om bewijzen à decharge voor te leggen, dat zij een economische activiteit heeft en eigen inkomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij verzoekster uitgenodigd heeft per brief van 13 maart 2012 om haar bestaansmiddelen aan te tonen, alsook eventuele humanitaire redenen toe te lichten. Verzoekster heeft slechts een OCMW-attest en een loonfiche van februari 2012 voorgelegd.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij wel rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, waarvan zij op de hoogte is gebracht. De bestreden beslissing werd genomen na een zorgvuldige analyse van de voorgelegde stukken. Verzoekster heeft wel de kans gehad om humanitaire elementen in te roepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Verzoekster toont niet aan op welke wijze de aangehaalde wetsbepalingen en beginselen geschonden zijn."

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd

wordt, is bereikt. Gezien de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de beslissing “*slechts erg summier gemotiveerd is*”.

Daarnaast moet worden geduid dat in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken. De formele motiveringsplicht voorziet slechts dat de motivering dient aangepast te zijn aan het belang van de beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekkende gevolgen heeft. In casu heeft verweerder zeer uitvoerig uiteengezet waarom hij een einde stelt aan het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing foutieve beweringen bevat voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoekster wijst erop dat uit de rechtspraak blijkt dat verweerder dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht en hij tevens moet nagaan of niet één van de uitzonderingsbepalingen die in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen van toepassing is.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd omdat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent “*overeenkomstig artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980*”. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel en niet ten laste is van haar dochter A.D.S.V.H., in functie van wie zij tot een verblijf werd toegelaten.

De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een ascendent van een burger van de Unie te beëindigen omdat deze niet langer ten laste is van de burger van de Unie in functie van wie hij initieel tot een verblijf werd toegelaten. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet laat weliswaar toe het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen indien deze “*een onredelijke belasting*” vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk – hetgeen trouwens door verweerder niet wordt gesteld –, maar deze mogelijkheid is enkel voorzien voor de familieleden van een burger van de Unie die zijn bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet, terwijl verzoekster

een familielid van een burger van de Unie is zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 4° van dezelfde wet.

Ter terechtzitting weerlegt verweerder deze vaststelling niet.

Daar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet verweerder niet de mogelijkheid biedt om op basis van de overweging dat verzoekster niet voldoet *“aan de verblijfsvoorwaarden als ascendent overeenkomstig artikel 40bis §2 4° van de wet van 15.12.1980”* het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen dient niet verder te worden onderzocht of verzoekster niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen die zijn opgenomen in voormelde wetsbepaling.

Aangezien verweerder daarnaast zijn beslissing om het verblijfsrecht van de kinderen van verzoekster te beëindigen ten dele baseert op de overweging dat verzoekster zelf haar verblijfsrecht niet kan behouden en deze stelling is gebaseerd op een incorrecte lezing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is ook zijn beslissing dat het verblijfsrecht van de kinderen van verzoekster moet worden beëindigd niet genomen op correcte gronden.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder haar situatie niet correct heeft beoordeeld en op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Verzoekster heeft een gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK